-*Ο Βροχοποιός* του Richard Nash στο Θέατρο Μέλι-

Δικαίωμα στο όνειρο ...

της ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΟΥΝΤΡΑΚΗ

Όταν διανύουμε δύσκολους καιρούς λειτουργεί θετικά το να λαμβάνουμε μηνύματα αισιοδοξίας, ελπίδας και επερχόμενων ευχάριστων αλλαγών στη ζωή μας. *Ο Βροχοποιός* του Richard Nash, ιδιαίτερα γνωστός στο ευρύ κοινό από την κινηματογραφική του μεταφορά, αποτελεί ένα τέτοιο μήνυμα. Η ρομαντική αυτή κωμωδία επιδεικνύει μία αισιόδοξη, αλλά ρεαλιστική, οπτική της ζωής και την πίστη πως τα όνειρα μας μπορούν να βγουν αληθινά αρκεί να πιστεύουμε σ' αυτά. Σε δεύτερο επίπεδο όμως υπάρχει η σκέψη και το ερώτημα: Πώς επιλέγουμε να ζούμε τη ζωή μας, πόσο πιστεύουμε στον εαυτό μας και στο μέλλον μας;

Ο μύθος του έργου είναι απλός, λυρικός, όπως και η γλώσσα του, γεγονός που σεβάστηκε απόλυτα η μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ. Στη φάρμα των Κάρρυ εδώ και μέρες έχει να βρέξει. Τα φυτά καταστρέφονται, τα ζώα πεθαίνουν, οι άνθρωποι υποφέρουν. Ο Χάρρυ Κάρρυ μένει μαζί με τους δύο γιους του, Γκας και Τζίμυ, και την κόρη του Μόλλυ. Ακολουθώντας το λαϊκό μοτίβο, η φύση συμμετέχει στα βάσανα των ανθρώπων, υποφέρει μαζί τους. Η πραγματική ξηρασία βρίσκεται στις ψυχές τους, που περιμένουν με αγωνία την ελπίδα και το θαύμα να τις καταβρέξει, να τις δροσίσει.

Η Μόλλυ είναι το κεντρικό πρόσωπο του έργου (ρόλος που έπαιξε και η Έλλη Λαμπέτη το 1956 σε σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη). Ο Χάρρυ και ο Τζίμυ θέλουν να την παντρέψουν γρήγορα, να της «χαρίσουν» αυτά που ονειρεύεται. Όνειρα απλά, καθημερινά: θέλει να απολαύσει τις μικρές χαρές που θαρρεί κανείς πως δικαιωματικά ανήκουν σε κάθε γυναίκα. Τον γάμο, τον έρωτα, την οικογένεια. Ο Γκας, ο μεγάλος γιος, είναι φτιαγμένος από άλλο υλικό. Εγκλωβισμένος στις υποχρεώσεις του κτήματος και σε ένα αίσθημα ευθύνης απέναντι στους άλλους, έχει ξεπεράσει τα όρια της ανοχής τους καταστρατηγώντας την ελευθερία τους, έχει θάψει ευαισθησίες και όνειρα, παρά την αναμφίβολη αγάπη που τρέφει για την οικογένεια του. Ο Γκας στερεί από την Μόλλυ την ελπίδα: *Πήγαινε κοιτάξου στον καθρέπτη. Είσαι άσχημη!*

Ένας παράξενος ταξιδιώτης, ο Μπιλ Αστρολέων, θα εισβάλλει στο σπίτι για να φέρει πίσω την πίστη. Παρά τις αντιρρήσεις του Γκας, οι υπόλοιποι θα τον καλοδεχθούν. Είναι η επανάσταση τους απέναντι στην στέρηση του ονείρου και της ελπίδας που προσπαθεί να τους

επιβάλλει. Ο Αστρολέων υπόσχεται βροχή. Μιλάει στην Μόλλυ για την ομορφιά της γυναίκας, την πείθει να απελευθερωθεί και να νιώσει πόσο είναι όμορφη, πόσο είναι γυναίκα. Τα θαύματα γίνονται αρκεί να τα πιστεύεις. Η βροχή θα έρθει, ο Αστρολέων θα συνεχίσει το ταξίδι του και η Μόλλυ θα μείνει με τον νεαρό βοηθό σερίφη, τον Φάιλ, που μέχρι τότε δυσκολευόταν να εκφράσει τον έρωτα του.

Η παράσταση που έστησε ο Κοραής Δαμάτης είναι δουλεμένη με επιμέλεια και φροντίδα. Κυλάει ευχάριστα, χωρίς να κουράσει ούτε στιγμή το κοινό, αντιθέτως παρασύροντας το. Στο ρεαλιστικό και λειτουργικό σκηνικό της Δέσποινας Βολίδη οι ηθοποιοί κινήθηκαν σαν να επρόκειτο για το φυσικό τους χώρο.

Η Μόλλυ της Δώρας Χρυσικού δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την Μόλλυ του Nash. Η ερμηνεία της κινήθηκε ανάμεσα στο πάθος και τον φόβο, το όνειρο και τον πόνο, την ανάγκη για έρωτα και τον ψυχική κατάρρευση. Από δειλό παιδί μεταμορφώθηκε σε μοιραία γυναίκα έτοιμη να αγωνισθεί για τη ζωή της. Όλοι οι ηθοποιοί της παράστασης απόλυτα εναρμονισμένοι με το κείμενο και τις ανάγκες των ρόλων τους, δούλεψαν με προσοχή και με σεμνότητα. Από τον τρυφερό και στοργικό πατέρα του Βασίλη Κολοβού, τον απολυταρχικό Γκας του Νίκου Ιωαννίδη, τον νεαρό παρορμητικό Τζίμυ του Γρηγόρη Σταμούλη, τον συγκαταβατικό σερίφη του Ανδρέα Βαρούχα και τον δύστροπο, συγκρατημένο Φάιλ του Άγη Εμμανουήλ. Ο Αστρολέων του Γιώργου Χριστοδούλου, ενθουσιώδης, γεμάτος ενέργεια, με ρομαντικές και τρυφερές εκφάνσεις.

Το έργο του Nash είναι μια προτροπή για έναν τρόπο ζωής περισσότερο ανθρώπινο και αισιόδοξο: *Κοιτάς τον ουρανό και ψάχνεις να βρεις τ' αστέρι σου. Ξέρεις ότι ποτέ δεν θ' αποκτήσεις δικό σου αστέρι. Κι ένα βράδυ κοιτάς και τι βλέπεις; Ότι τ' αστέρι λάμπει στη παλάμη σου.*

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 787, Παρασκευή 2 Μαΐου 2003